

Ніколайчук Т.О., магістр правознавства, аспірант

Інститут проблем ринку та економіко-екологічних досліджень НАНУ

Французький бульвар, 29, м.Одеса, Україна, 65044

СТРАТЕГІЧНА ЕКОЛОГІЧНА ОЦІНКА ЯК АДМІНІСТРАТИВНА ПОСЛУГА

Методи державного управління, які існують на сьогоднішній день не відповідають вимогам еколого-економічних перетворень в країні та формуванню дієвого громадянського суспільства, що стане індикатором розвитку правової держави та еколого-соціальної інклюзії.

Стратегічна екологічна оцінка (далі-СЕО) як новий еколого-економічний інструмент використання та контролю за природоохоронною галуззю, передбачає оцінку комплексного впливу на довкілля стратегій, планів, програм або проектів законодавчих актів та має кінцеву мету прийняття важливих управлінських рішень, тому потребує чіткого визначення не тільки нормативно-правового інструментарію, але також еколого-економічних показників ефективності.

Такі науковці як Хумарова Н.І. та Мартієнко А.І. першими визначають передумови та основні напрями розбудови адміністративного управління природокористування, аспекти формування нової системи адміністрування природокористування в Україні, а саме законодавче закріплення адміністративних послуг у сфері природокористування, організаційно-процедурні питання надання адміністративних послуг та дозвільних центрів [1; 87-88].

Стратегічна екологічна оцінка може бути не тільки інструментом еколого-економічного розвитку регіонів, раціонального використання природних ресурсів та підвищення економічної ефективності заповідних територій, а також еко-механізмом співпраці з представниками приватного сектору економіки держави – наприклад в межах надання

державою адміністративних послуг (Рис. 1).

Рис. 1

Малюнок 1. СЕО як інструмент сталого розвитку (розроблено автором на підставі [2];[3];[4];[5])

Процедура формування СЕО як адміністративної послуги повинна базуватись на принципах функціонального та системного характеру; мати власний понятійно-категоріальний апарат організаційно-технічні та інституціонально-правові вимоги; регламентацію процедури притягнення до юридичної відповідальності усіх суб'єктів; визначення процедури судового та позасудового оскарження результатів стратегічної екологічної оцінки, дій суб'єктів всіх рівнів, розмежування підсудності, наявність контролюючих органів з визначеним правовим статусом та колом повноважень; впровадження ліцензування або сертифікації на певні етапи здійснення стратегічної екологічної оцінки, як наприклад, здійснення після проектного моніторингу, оцінки або виконання звіту

Список літератури:

1. Хумарова Н.І, Мартієнко А.І., Садченко О.В. Методологічні засади регіонального моніторингу реалізації проектів спільного впровадження// Економічні інновації.-2013.-Вип.53.- С.322-331.
2. Закон України "Про природно-заповідний фонд України" від 16.06.1992р., № 34// Відомості Верховної Ради України .- 1992.-№ 34.- Ст. 503.- [Електронний ресурс].- Режим доступу: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/2456-12>.
3. Закон України «Про стратегічну екологічну оцінку» від 20.03.2018, № 2354-VIII// Відомості Верховної Ради України. - 2018-№ 16- ст.138.- [Електронний ресурс].- Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2354-19>
4. Закон України «Про адміністративні послуги» від 06.09.2012 № 5203-VI// Відомості Верховної Ради України. - 2013.- № 32- ст.409-[Електронний ресурс].- Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/5203-17/ed20120906>
5. Указ Президента України від 14.08.2009 № 611/2009 «Про додаткові заходи щодо розвитку природно-заповідної справи в Україні» – [Електронний ресурс].– Режим доступу: <https://data.rada.gov.ua/laws/show/en/611/2009>